



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. március 11.  
(vasárnap)

*Horváth Géza*

# FÖLDI ÉRTÉK – MENNYEI MÉRTÉK

**Lekció:** Máté 20,1-16

**Alapige:** Máté 20,13-16

*Ő pedig így felelt egyiküknek: „Barátom, nem bánok veled igazságtalanul: Nem egy dénárban egyeztél-e meg velem? Vedd, ami a tied, és menj el. Én pedig az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked. Hát nem szabad-e nekem azt tennem a javaimmal, amit akarok? Vagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?*

*Így lesznek az utolsókból elsők, és az elsőkből utolsók.”*

**Imádkozzunk!**

Hálaadással köszönjük neked, örökkévaló, élő Urunk, menny és föld teremő, megtartó, fenntartó Ura, hogy hatalmas színed előtt lehetünk. Bárcsak így ismernénk téged mindannyian, akik itt vagyunk, és akik hallják ezt az igehirdetést majd: mind jó, amit teszel. Bárcsak ilyen feltétlen bizalom lenne a szívünkben irántad, bárcsak életünk minden percében meg lennénk győződve arról, hogy nem akarsz nekünk rosszat, és minden cselekedeted hűség és igazságos.

Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy kételkedések is vannak a szívünkben sokszor. Bocsásd meg, hogy nemcsak a hitetlen ember szívében vannak kételkedések, hanem sokszor a hívő szívben is. Kérünk, növeld a hitünket. Azaz erősítsd a kötődésünket, amellyel hozzád kötődünk. Azokat a szeretet-szálakat, amellyel hozzád kapcsolódunk örökkévaló Istenünk.

Köszönjük, hogy itt lehetünk – ahogy az előbb is énekeltük: Mily kedves gyönyörűsége a te szerelmes hajlékidnak. Köszönjük, hogy van hajlékod, Urunk.

Bár tudjuk, hogy nem lakozol kézzel csinált templomokban, épületekben, de ott vagy a tieiddel, a te népeddel, ahol legalább ketten a te nevedben együtt vannak. Ott, ahol a Szentírást kinyitják, és az evangéliumot hirdetik. A kereszt evangéliumát.

Hálaadással köszönjük neked, Urunk, hogy így lehetünk mi is együtt. Kérünk, tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen fényedből fény sugar az életem — énekeljük. Szeretnénk, ha így lenne, Urunk, hiszen annyi minden ránk ragad egy héten: a világ zaján kell járnunk, sokszor lábunkkal járunk a sárban.

Szeretnénk, ha most a te megtisztító, örökkévaló igéddel jönnél közel hozzánk. Engedd, hogy levetett saruval, szent alázattal közeledjünk feléd. És köszönjük, hogy tehetjük ezt Jézus érdeméért és az Ő felhatalmazása alapján.

Könyörülj mindannyiunkon, Urunk, hogy a te élő igédet vehessük most, amely megtarthatja a lelkünket.

Ámen.

### ***Igehirdetés***

A napokban olvastuk ezt a példázatot, amely sokaknak okoz megütközést, értetlenséget, talányt vagy félreértést.

Amikor Jézus példázatot mondott, egy valamilyen hétköznapi életből vett történeten keresztül igyekezett szemléltetni a mennyországnak, az Ő országának a titkait. Ezek az esetek nem biztos, hogy megtörténtek, de megtörténhettek, mert semmi rendkívüli, semmi extra nincs bennük. Tehát a valós életből vette Jézus ezeket a példázatokat.

Jó lenne elvonatkoztatni attól, hogy a példázat történeti részét vizsgáljuk, tehát azt, hogyan ment ki a gazda, hogyan szólított meg embereket, hogyan egyezett meg velük, milyen bért kaptak, és milyen bérfeszültség alakult ki közöttük. Sokkal inkább szeretném, ha ezen a délelőttön ennek az igének a lelki üzenetére tudnánk figyelni, és komolyan venni, hogy itt Isten országáról van szó. Isten országáról, a gazdáról és a gazdának a munkásokhoz való viszonyáról. Így is lehetne mondani: Istennek az emberhez való viszonyáról, kapcsolatról van szó ebben a példázatban.

Miért nem értik sokan ezt a példázatot? Egyszer egy fiatalember azt mondta nekem: nálam ez a példázat leveri a biztosítékot. Miért nem értjük ezt a példázatát Jézus Krisztusnak?

Azért, mert ebben a példázatban világosan kiderül, hogy mi emberi síkon tudunk gondolkozni. Emberi módon érzünk, reagálunk és van véleményünk arról, hogy mi a jó, mi a rossz, mi a helyes, mi a helytelen, mi az igazságos, és mi az igazságtalan. Isten országának a törvényszerűségeit is ehhez akarjuk igazítani. De ha ezt tesszük, akkor az Isten országának a törvényszerűségeit le akarjuk szállítani az emberi gondolkozásunk síkjára. És ez nem megy, mert az Úr pontosan az emberi gondolatainkat akarja az Ő magasságába emelni. Mi akarjuk magunkat, gondolatainkat, érzéseinket igazoltatni Istennel, Ő pedig azt akarja, hogy neki adjunk igazat. Ebből adódik a feszültség. Nem egyeznek a mi gondolataink az Övéivel.

Ebben a példázatban is láthatjuk, hogy sokszor olyan messze vannak a mi gondolataink az Övétől, mint Makó Jeruzsálemtől — a közmondásunk szerint. Emberi mérték szerint talán érthető és megalapozott, hogy azok az emberek többet kapjanak, akik többet dolgoztak. Aki emberi módon akarja elképzelni Istent, és emberi tulajdonságokkal akarja felruházni Őt, az hamar és könnyen csalódnai fog. Másról van itt szó.

Rá akarjuk erőltetni sokszor Isten lényét a mi gondolatainkra. Ne felejtjük el, hogy olyan titkokat tudunk meg a Bibliából, és ez az ige is arról szól, amelyek a *hitünk* számára adattak. Nem arról van szó Isten igéjében, hogy ezek az Isten országának a titkai az, amely értelmünk számára adattak. Azt mondja Isten igéje: *hit* által értjük meg (Zsidókhöz írt levélben) nemcsak azt, hogy a világ hogyan teremtett, hanem mindent *hit* által értünk meg. Első a hit, és utána az értelem.

Az ember meg akarja fordítani: első az értelem, ami belefér az agyamba, az igen, az jöhet, ami nem fér bele, az nem. És akkor hol marad a hit? Azt mondja Isten igéje: ha eszünkkel akarunk valamit felfogni az Ő titkaiból, akkor viszonyítási alapunk, mércénk a világ, az ész, a tudomány, vagy a másik ember. Mint ahogy itt, ezeknek a munkásoknak is az a viszonyítási alapja, hogy ki, mikor állt munkába, emberi, üzleti.

Isten igéje azt mondja nekünk: ha mi hit által akarunk megérteni dolgokat, akkor viszonyítási alapunk a mennyei mérték. Nem földi érték, hanem mennyei mérték. Ahogyan a gazda bánik az övéivel, ami nekünk felfoghatatlan mennyei mérték. A Lukács evangéliumában van egy ige, ami életem egy helyzetében sokat jelentett nekem: „Aki enni ad a prófétának, a prófétával egyenlő jutalmat nyer.” Befogadja a prófétát, asztalt terít neki, ágyat ágyaz neki, az a prófétával egyenlő jutalmat nyer.

Emberileg kit tartunk nagyobbak? A prófétát. Ő szólja Isten igéjét, a másik csak főz neki. A mennyei mérték pedig az, hogy Isten egyenlő jutalmat ad neki. Mert ha nincs, aki enni adjon a prófétának, az ki fog dőlni, nem tud prédikálni. És Isten azt mondja: egyenlő jutalmat adok annak is, aki a prófétának enni ad. Teljesen mindegy, hogy valaki — Isten szeme előtt legalábbis — evangelizál vagy pedig csak a virágot rendezi el az úrasztalán, és gondoskodik a gyülekezetben a szépről. És ha azt hitből teszi, ha azért teszi, hogy Isten igéjének útja olajozott legyen, szívből-szívbe, hitből-hitbe, akkor Isten meg fogja őt is jutalmazni.

*Ha emberi síkon akarunk gondolkozni, akkor emberekhez igazodunk. Ha mennyei síkon, akkor a mi Urunkhoz viszonyulunk jól és helyesen.*

Néhány dolgot szeretnék felsorolni mi következik ebből, ha emberi síkon gondolkozunk, mint ezek a szólómunkások. Röviden hét dologról szeretnék beszélni, ami abból következik, ha emberi síkon gondolkozunk. Ki mennyit kap, miért kap annyit, miért kap többet, mint én.

- Az első, amit ebben az igében látunk: vádaskodás. Isten igéje le is írja: vádolni kezdték Őt: Egyenlővé tetted őket velünk, holott nem vagyunk egyenlőek.

A tékozló fiú példázatából emlékezzünk arra, amikor visszajön a fiú, levágják a hízott tulkot, és behívják a vacsorába a nagyobbik fiút, az otthon maradtat, és ő elkezd apját vádolni. Azt mondja: nekem nem adtál. Nekem még egy kecskét se, egy bárányt se adtál, ennek meg a hízott tulkot is leváगतod — és elkezd vádolni az apját.

Kiderül, mi van a szívében. Ez az emberi sík: nekem nem adtál. Mi a mennyei sík? „Fiam, mindenem a tied.” Mi volt a baj? Az, hogy nem érted a mennyei síkon történő dolgokat. Fiam, mindenem a tied. Nem kell engedélyt kérned, hogy levágj egy bárányt. De ő emberi síkon gondolkozik: nekem nem adtál, engem megszegényítettél.

A farizeusok vádolják Jézust, hogy a bűnösökkel együtt eszik. Milyen emberek, vámszedőket fogad magához? Ez az emberi sík. Ők ezt nem érdeklik meg. A mennyei sík: Jézus megmondja nekik, hogy nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek, csak ti ezt nem értitek. A farizeusok emberi síkon gondolkoztak: ki a különb, ki a nagyobb hívő. De az orvosi rendelőben nem az egészségesek várakoznak, hanem a betegek. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.

Gondoljunk azokra az igékre, amelyek figyelmeztetnek bennünket ezzel kapcsolatban: vajon beleszólhat-e az agyag a fazekas munkájába? Ki vonhatja felelősségre Istent: mit cselekszel?

Valaki, akit nagy kár ért, a templomból hazamenet kitepte az énekeskönyvből ezt az éneket: „Mind jó, amit Isten tész, szent az Ő akaratja. Ő én vélem is úgy tégyen mint kedve néki tartja.” Nagy kár érte, de mivel ő csak emberi síkon mozgott, csak földiekben tudott gondolkodni, ezért neki nem mind jó, amit Isten tesz.

- A második: az igazságtalanság érzése. Annak az embernek a szívében, aki nem érti Isten mennyei világának titkait, annak az igazságtalanság érzése abban lesz, és ez az érzés Istennel szemben kicsinyessé tesz bennünket.

Miről van itt szó? Egy dénárról. Lehet, hogy valakinek, akinek nincs kenye-re, nagy pénz volt. Egy közepes napszám ára akkor, egy segéd munkaerő napszámának a bére. Ezen megy a vita.

Ha valaki nem érti Isten igazságának a törvényét, akkor kicsinyes lesz az Isten előtt. Kicsinyes dolgokon fog vitatkozni, belekötni, rágódni, és ezek a kicsinyes dolgok nem viszik közelebb Isten országához, hanem saját magát távolítja el Isten titkától és igazságától.

Ezt nézi az ember: Uram, hol a te igazságod? Milyen érdekes, hogy ezen fennakad. De azon nem akadnak fenn a munkások és az ember, amit az Ószövetség ír: Isten az Ő egyszülött Fiát adja a bűnösért. Ott nem mondják: hol itt az igazság. Ugyanaz a természet fizessen az emberi bűnért, de mégse ugyanaz a személy fizessen meg.

Ezért Isten eleve elhatározta és eldöntötte a világ teremtése előtt, hogy elküldi az Ő Fiát ebbe a világba. Az ember ezt nem érti, csak az egy dénáros szűk látókörű napszám kérdését látja maga előtt. Azt nem érti, hogy helyettem, miattam, érettem. Nem én vagyok odaszegezve, csak az én adóslevelem.

Ez igazság? Ez is igazságtalanság, de ez Isten igazsága. Ezen nem akadnak fenn, csak azon, hogy ők mit kapnak, és nekik mi jár.

Az ember nem érti sokszor, és Istent vádolja, számon kéri, kritizálja, hogy Ő igazságtalan, miért bánik így meg úgy valakikkel. De itt az igében a gazda kifejezi: nem bánok veled igazságtalanul. A gazda nyílt és őszinte. Kezdhetne volna azokon is az elszámolást, akik legelőször álltak munkába, mert akkor elmennek, és nem látják, mennyit ad a később jövőknek. De először azokkal kezdi, akik a naplemente előtt egy órával álltak munkába. Nincs titkolni való. Isten mindig nyílt és őszinte. Nem csinál titkot abból, hogy ki mennyit kap. Ők azonban árgus szemekkel nézik, hogy azok mennyit kapnak, és nem az a lényeg, hogy én megkaptam azt, amiben megegyeztünk.

- A harmadik: mit nem ismer az olyan ember, aki földi síkon mozog? Nem ismeri Isten jóságát. Tudjuk az igéből: senki sem jó, csak egy, az Isten. Ezek ezt nem ismerik. Isten jósága azt jelenti a Bibliában, hogy kegyesen és bőkezűen bánik teremtményével. És ezt a jóságot újra és újra felmutatja. Isten jósága abban fejezhető ki, hogyan cselekszik velünk, emberekkel.

- A negyedik, amit nem értenek, hogy Isten szabad, és azt tesz azzal, ami az övé, amit akar. Itt a példázat nagy tanítása, hogy Isten elmondja: az enyémmel azt teszek, amit akarok. Az Efézusi levél 1. részében olvasunk erről: Isten mindent saját akarata és elhatározása szerint cselekszik. Az embernek nincs más lehetősége: meghajol ez előtt az akarat előtt. Szent a te végezésed, a te akaratod, a te utad, a te gondolatod – vagy pedig okosabb, nagyobb akar lenni Istennél is, és kioktatja, vádolja, számon kéri.

Csodálatos Jób történetében az a mondat, amikor megvallja a nagy csapás után, amikor meghalnak a gyermekei, elvételük a vagyona: Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve. Jó látni azt, hogy közben valószínű folyik a könnye, a szíve belefacsarodik, de szájával vallja, hogy az Úr adta, az Úr vette el. Ott a felesége, aki földi síkon mozog: nem tudsz mást tenni,átkozd meg az Istent és halj meg. Jób mennyei síkon mozog, mennyei szemszögből nézi életének dolgait és egyet tud: az Úr adta, az Úr elvette, legyen áldott az Úr neve. Közben a fájdalomba majd belehal. Nem érzéketlen ő, csak hitben jár, és nem látásban.

- Az ötödik: ebben az igében nem teljesítményről van szó igazán. Nem érdemről van szó, mert a Biblia nem úgy adja elénk a mi Istenünket, hogy a mi mennyei Atyánk üzletfél, akivel üzletelni lehet. Ebben az igében az van: Isten korlátlan Úr a világ felett.

Emberi szemszögből lehet úgy nézni: egész nap hordoztuk a nap hevét, és lehet úgy nézni, hogy egész nap hordozhattuk. Nem kényszerből, hanem hála annak, aki megtalált, felfogadott, szőlőjébe engedett. Lehet úgy szemlélni, ha valaki szenved vagy hátratételt kap Jézusért, hogy igen, Jézusért engem hátratettek, nem kaptam fizetésemelést a múlt rendszerben, nem léptettek elő, és lehet mennyei szemszögből szemlélni: néktek megadatott, nemcsak, hogy ismerjétek Őt, hanem hogy szenvedjétek is érte.

Valaki, aki az ötvenes évek lelki szolgálatában volt, és amikor jött a következő nemzedék, akiknek már könnyebb volt a szolgálat, olyan keserűen mond-

ta: nekik már milyen könnyű. Ebben nem az volt: jaj, de jó, hogy nekik könnyebb, őket már nem nézi a titkosrendőrség, nekik már nem kell jelentkezni hetente háromszor a rendőrségen, hanem a szívében keserűség volt, hogy nekünk mennyivel nehezebb volt. Amikor ezt hallottam, nem sokkal később találkoztam azzal a lelkipásztor elődőmmel, aki az 1948-as ébredésnek volt a tanúja a gyülekezetben, és ahol százak jöttek Jézus Krisztushoz, hajoltak meg előtte, és mentek a környékre hirdetni az evangéliumot. Ezt a lelkipásztort meghurcolták.

Aztán 1960-ban egyházi segédlettel eltávolították. Olyan céllal, hogy a gyülekezetben történt ébredést le kell rombolni, a hívőket szét kell verni, a tüzet el kell oltani. 1989-ben visszahívtuk ezt a lelkipásztort szolgálni egy csendesnapra. Akkor már szabadabb légkör volt, és azt mondta: tudod, nehéz volt az az idő, de szebb volt. Őrzöm a szívemben ezt a mondatot. Nehéz volt nézni esténként, ki les rám, hol fognak megverni, melyik árokba hajítanak be, hogy tűnök el majd névtelenül esetleg. Mert az egyik szomszéd falu lelkipásztorával így tettek — és ő azt mondta: nehezebb volt, de szebb volt.

Az Isten gyermeke nem rója fel, hogy mennyit dolgozott a szőlőben. Az Isten gyermeke hálás azért, hogy dolgozhatott az Úr szőlőjében. Különben még ma is ott állnék a világ piacán, a világ vásárán tétlenül, reménytelenül, céltalanul. De te odajöttél, megszólítottál, elküldtél a te szőlődbe, hogy értelmesen töltssem a napot, és az enyéimnek is legyen mit venni. Ó, mennyire emberi síkon tudunk néha gondolkodni. Tanuljunk meg mennyei síkon érezni.

- A hatodik, amit az igében olvasunk: az az ember, aki földi síkon gondolkodik, nem tud örülni. A tékozló fiú példázatát említettem az előbb, ott is ugyanerről van szó. A földi síkon gondolkodni: nekem nem adtál, én nem mulathattam, nem hívhattam a barátaimat. Az apa kimegy, elkezd kérlelni. És mit mond? „Fiam, örülnöd kellene”.

Az apa öröme nem a fiú öröme. Aminek az apa tud örülni, annak a fiú nem tud. Mennyire másak a gondolatok, az érzések. Ma így mondanánk: elbeszélünk egymás mellett, nem értjük egymást. Bizony. Kiderül: ami az atyának öröm, az a fiúnak bosszúság, düh. Mennyire nem egyféleképpen gondolkodnak. Örülnöd kellene...

- A hetedik, amiről az ige beszél: az olyan ember, aki földi síkon gondolkodik, az mindig a pillanat hatása alatt értékeli a dolgait. Ez egy pillanat, itt csak egy napról van szó. Arról van szó, hogy elmentem reggel munkába, megkapom a bért, a másik délután áll be, az is megkapja a bért. Ez egy pillanat. De a földi síkon gondolkodó ember mindig a pillanatnak él, a mának él, nem törődik azzal: mi lesz holnap? A hívő ember tudja, hogy élete nem egy nap, hanem mindennap gondot visel rólunk a mi szabadításunk Istene.

Ezek a munkások nem arra gondolnak, hogy mi lesz holnap, mert ha jól dolgoztam, holnap is meg fog fogadni és holnapután is. Ha szerencsém van, egész évben megvan a munkám. Nem látnak előre, nem gondolnak a jövőre. Isten igéjétől távol van az, hogy mi csak a mának éljünk. Mert akkor úgy gondolkozunk, mint a testi ember: amit megesszünk, az a mienk. Együnk, igyunk,

mert holnap úgyis meghalunk. Csak ilyen távlatokban tudunk gondolkodni? Valóban így van, nekik csak ez az egy nap fért bele a látószögükbe.

*Összefoglalva:* miért nem értjük, vagy meddig nem értjük Isten dolgait? Az ige megmondja: testi ember nem foghatja fel Isten Lelkének dolgait, mert csak a lelki ember foghatja fel. Ha testben járunk, testiképpen gondolkozunk. Ha lélekben járunk, akkor lelki látásunk lesz. A lelki látás ebben az esetben azt jelenti, hogy úgy látom a gazdát, úgy látom az én Uramat, mint aki könyörült rajtam, szólójébe hívott, munkába állított.

Ha semmi más jutalmat nem kapnék, akkor is az a jutalmam, hogy tehetem. Ha semmi mást nem kapnék, akkor is hálás a szívem, mert a lelki ember Istent lélekben is igazságban imádja és látja. A lelki ember Isten fenségét látja, Isten szentségét, mindenhatóságát, az Isten szuverén voltát látja, és meghajol előtte és azt mondja: megnémulok, nem nyitom ki a számat. Igazságos vagy, és ítéletedben változhatatlan valóság.

A testi ember kritizálja, vádolja, nem érti. Isten ígéje azt mondja: nem is értheti. A lelki ember viszont lélekben szemléli. Látja: igen, lehet, hogy elhív olyanokat, akik emberi szemszögből nézve bűnösebbek, mint én. Ez is megtörtént. Én pedig titkos bűneimet hordozva szalonképesebb vagyok. Aztán Jézus figyelmeztet: Ő jobban szeret, mert neki több bűne bocsátatott meg. Nagyobb a kapcsolat, a hála, a hódolat.

De ha lelkiképpen szemléljük a bűnkérdést, akkor azt mondjuk: egyenlőek vagyunk. Egy barátom szokta mondani azt a példát erre, hogy teljesen mindegy, hogy valaki a vízszín alatt 5 centivel fullad meg, vagy 10 méterrel. Mind a kettő megfullad. Ha úgy esik, nemcsak az óceánban lehet megfulladni, hanem a tíz centis árokban is.

Azt mondja Isten ígéje: a bűn zsoldja halál. Teljesen mindegy, hogy valakinek nyilvánvaló cégéres bűnei vannak, és ez kiderül, valakinek pedig finomabb bűnei vannak, de nem derül ki. A fizetség ugyanaz. Az Isten kegyelmi ajándéka: örök élet Jézus Krisztusban, a mi Urunkban. Mindannyian elvesztünk, de Isten kegyelmet gyakorol az övéin.

Valóban, igaz. Alázzuk meg magunkat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon annak idején. Lásd nagynak, szentnek, dicsőnek, igazságosnak, mindenhatónak a te Uradat. Hitben hajolj meg előtte, dicsőítsd és magasztald Őt, hogy felvett, megvett és tart napról-napra.

Énekeljük el a 483,8 dicséretet.

LEGYEN A TE AKARATOD;  
Ami jó, s rendes, te tudod;  
Azért mi akaratunkat  
Tetszésed után hordozd: azt  
Szeressük, amit szeretsz, de  
Gyűlöljük, amit gyűlölsz te.

### ***Imádkozzunk!***

Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy oly sokszor mozgunk földi síkon. Bocsásd meg, hogy olyan földszagú a keresztyénségünk, holott tudnunk kellene, ha feltámadtunk veled, akkor az odafelvalókkal törődjünk, ahol Krisztus van, az Isten jobbán. Hogy a földtől elszakadjunk, csak tehozzád ragaszkodjunk.

Bocsásd meg, hogy átítatta a gondolatainkat: ki milyen, ki mennyit ér, ki a különb, ki a nagyobb, ki kap jutalmat, mink lesz nekünk... Bocsásd meg, hogy nem tudjuk magunkat rád bízni egészen, holott ezt kellene tennünk: odavinni az életünket és érezni a te jóságodat, hűségedet, szeretetedet.

Taníts meg bennünket lelkiekben gondolkodni, lélek szerint járni, mert hiszen akiket a te Lelked vezérel, azok a te fiaid, gyermekeid. Hadd lássunk téged nagynek, szentnek, dicsőnek, hatalmasnak, mindenhatónak, mindenekfelett valóknak, Urunk.

Bocsáss meg azoknak, akik kritizálnak, vádolnak téged. Bocsáss meg azoknak, akik igazságtalannak tartanak. Nem tudják, mit cselekesznek. Mert mindez abból fakad, hogy nem ismernek téged. Mi is így tettünk, amíg meg nem ismertünk, és fel nem ragyogott Jézus Krisztusban nekünk a váltság és az örök élet, aminek fényében szemlélhetjük a dolgainkat és életünk folyását.

Kérünk, állíts helyre, adj bizonyosságot a szívünkbe, hogy ki mindent szent kezébe tett, az nem fővényre épített.

Urunk, kérünk betegeinkért, hordozd azokat, akik kórházban vannak vagy otthon, és áldd meg az őket ápolókat is.

Könyörgünk, adj vigasztalást azoknak, akik a héten búcsúztak szeretteiktől, és akik majd ezen a héten vesznek búcsút elköltözött szeretteiktől.

Kérünk, adj ígét a temetésekre, hogy ott is el tudjuk mondani a te mindekfelett való, örökkévaló szereteted.

Kérünk, Urunk, áldj meg mindenkit a munkájában, családjában, otthonában, tanulásában, harcaiban, küzdelmeiben. Add, hogy legyünk örömmondó békekövetek, a te hálás gyermekeid a jelenvaló világban.

Hallgass meg minket Jézusért, a mi Urunkért.

Ámen.